

Hans August Engelhardts prædiken 1. søndag i advent

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

30. november 2025

Sted

Ramløse Kirke og Annisse Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 4, vers 16-30

- 1 Der er noget mærkeligt ved, at vi i kirken begynder året her. Ikke når lyset vender.

Ikke når stuerne dufter af gran. Ikke når verden er pyntet og klar.

5

Men her. Midt i novembermørket. Hvor træerne står nøgne, hvor dagen bliver tidligt træt, og hvor mange af os mærker en vis indre efterårskulde. (Sommeren er langt væk.)

- 10 Det er næsten trodsigt. Som om kirken med fuldt overlæg vælger at begynde dér, hvor vi selv ikke føler, at noget begynder.

Men måske er det netop pointen.

- 15 Alt liv begynder i mørke. Frøet spirer ikke først i højsommerens sol, men under jorden.

Livet formes skjult i livmoderen, før det vokser synligt.

- 20 Og Guds begyndelser, sker sjældent dér, hvor vi kigger – men dér, hvor vi endnu ikke forstår. Hvor han går os i møde.

Advent er sådan et sted.

Et sted hvor Gud begynder før vi opdager det.

25

For i den gamle verden var mørke ikke bare fravær af lys. Det var fravær af

retning.

Fravær af fodfæste. Man vidste, at man kunne fare vild.

30

Og hvem af os kender ikke den form for mørke?

Det mørke, der ikke kun ligger udenfor —

35 men dérinde, hvor vi bærer vores bekymringer, vores træthed, vores tvivl på fremtiden.

Jeg kender det selv. Forleden stod jeg med min lille dreng, på snart 5, i hånden. Og pludselig gik det op for ham, at der var blevet tidligt mørkt.

40

”Far... hvorfor bliver det så mørkt - det ikke engang aften?”
Jeg nåede knap at tænke, før han selv tilføjede:

“Det føles lidt som om verden holder vejret.”

45

Og jeg tænkte: Ja. Nogle dage, nogle tider, er lige præcis sådan: som om verden holder vejret, og vi ikke helt ved, hvorfor.

Jeg tror, det er der, Gud begynder. Dér, hvor vores egne systemer og
50 selvforklaringer bryder sammen. Dér, hvor gløden i os kun lige akkurat holder fast. Som en osende væge, der gløder i kanten.

Som det lille, usikre håb om noget bedre.

55 Advent er Guds hånd om dét håb.

Derfor taler de gamle profetbilleder så stærkt ind i vores tid. De beskriver ikke en Gud, der overdøver verden med kraft, men en Gud, der nærmer sig så forsigtigt, at selv det knækkede rør får lov at stå.

60

Selv den lille osende glød får lov at leve.

Det er dér, Gud sætter sit nådeår i gang: i det, der næsten ikke er noget endnu.

Og evangeliet i dag er egentlig én lang påstand om det: At Gud ikke bare er på vej. Gud er her.

Ikke “snart”, ikke “en dag”, men i dag. Her midt i vores virvar. Hvor vi er små.

70 Her midt i hverdagens støv: deadlines, børn, forældre, arbejde, klima og krig.

For vi mærker det alle sammen, det mørke der ikke kun er november udenfor, men den form for mørke, der sniger sig ind, når tilværelsen bliver uklar.

75 Når vi - og verden - mister retningen, eller når tempoet omkring os er højere end vi kan følge med.

Det moderne mørke. Ikke som kulde og vinter, men som den stille fornemmelse af, at man hele tiden skal skabe sig selv, hurtigere og hurtigere — som om

80 retningen, sikkerheden og lyset kun findes, hvis vi selv magter det.

Men ingen mennesker er skabt til at bære sig selv på den måde. Og netop dér – i den form for mørke – er det, Guds begyndelser viser sig. Går Gud os i møde, hører vi.

85

Ikke støjende. Men i det små. I det stille. Og intet er så småt og stille som Betlehem.

Udkanten af udkanten. Og alligevel er det dér, håbet hænger på. Den lille

90 osende glød, der inden længe vinker som en stjernesol med englesang.

I en støvet stald, i en nat mørk som en dansk novemberaften der holder vejret, hvor hyrderne mærker, at himlen pludselig står tæt på.

95 Og midt i det er svaret - Guds svar på alt det her rod:

et barn. Sårbart, åndende, varmt. Kød og blod og puls.

Derfor er advent så radikal. Den fortæller os, at vi ikke først skal rydde op i os selv eller verden, før Gud kan finde vej.

100

Advent siger det stik modsatte: Gud begynder dér, hvor vores kort ikke passer. Dér, hvor vi står midt i det ufærdige. Guds nærvær er ikke noget, der dukker op,

105 når livet falder i hak — men noget, der opdages midt i mørket.

Advent er ikke vores bevægelse mod Gud.

Advent er Guds bevægelse mod os. Adventus. Ankomst. Hans ankomst.

110

Og derfor slutter vi i dag med “Dejlig er jorden.” En pilgrimssang. En vandresang. En sang om den glød, der går fra hånd til hånd, fra slægt til slægt, fra hjerte til hjerte.

115 Ikke fordi vi er særligt magtfulde. Men fordi Gud altid ankommer.

Kirkens år begynder i mørket. For der er, lige nu, mørke steder at stå i denne verden. Men lyset er allerede tændt. Det brænder i Betlehem, og det brænder i den glød i os, som Gud nægter at lade gå ud.

120

Og mørket får aldrig lov at få det sidste ord.

Godt nytår.

125

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

130

Tags

1. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-1-sondag-i-advent>

135

140